

«Ясне сонечко, втомившись...»

Глібов Леонід Іванович

Ясне сонечко, втомившись,
Спустилось за гори.
Ніч надворі, небо всюди
Уквітчали зорі.
Із дуброви місяць повний
Пишно впливає;
У вишневому садочку
Соловей співає...
Всюди тихо становиться,
Люди засипають,—
А я сиджу один собі
Та думку гадаю:
Як то гарно місяць ясний
По небу гуляє,
І все бачить він із неба,
Усе розглядає.
Скільки бачить він сльоз гірких,
Сердечних, дівчачих,
Скільки [в] здохів долинає
До нього козачих.
Скільки бачить пар щасливих,
Що доля кохає,
Котрі нишком ізйдуться,
Що ніхто й не знає.
Скільки слухає він жалоб
Дівчачих про зраду,
Скільки просить безталанних
У його поради.
Він і в тюрму заглядає,
Це бідні горюють,
І в хороми, де щасливі
До світа пирують,
І в хатину, де з сім'єю
Козак почиває,
І в провалля, де розбійник
Людей виглядає.
Подивися ж, місяць ясний,
У тую квартиру,
Де дівчина, на рученьки
Схиливши голівку,
Сидить — дивиться на тебе...
Гляди — не влюбися!
Ти не бачив ще такої,

Ясний, подивися!
Що за очі, що за кудрі
В'ються біля шиї...
Чорні брови як згадаю,
Аж серце зрадіє!
А станочок, як тополя,
Шийка лебедина —
Не зумію й розказати —
Так гарна дівчина!
Хіба б полум'ям писати,
Жаром засипати,—
Тоді б красу дівчиноньки
Можна б ісписати!..
Ти хороший, вона лучча,
Лучча — не гнівися!
Ти сам влюбишся у неї —
Тільки подивися!
Подивися й прислухайся
До її серденька,
Як щечече воно в грудях
Тихо-помаленьку.
Послухаєш й мені скажеш,
Що вона гадає:
Вона думку свою тобі,
Мабуть, повіряє.
Коли б мені дались крила,
Бистрі, соколині —
Я б, за тебе заховавшись,
Дививсь на дівчину.
Ти щасливий, бо ти бачиш
Її часто дуже.
От тим-то я й завидую
Тобі, милий друже!
Коли б мені твоє щастя,
То я б не журився,
Я б не зводив очей з неї,
Так би все й дивився.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/yasne_sonechko_vtomyvshys